

UZASADNIENIE

<i>Formularz UK 1</i>	<i>Sygnatura akt</i>	<i>II K 191/22</i>	
<p><i>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</i></p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p><i>1.1. Fakty uznane za udowodnione</i></p>			
<p><i>Lp.</i></p>	<p><i>Oskarżony</i></p>	<p><i>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</i></p>	

<i>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</i>	<i>Dowód</i>	<i>Numer karty</i>	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
<i>Lp.</i>	<i>Oskarżony</i>	<i>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</i>	
<i>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</i>	<i>Dowód</i>	<i>Numer karty</i>	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
<i>Lp. faktu z pkt 1.1</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach uznania dowodu</i>	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów <i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
<i>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</i>	

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1, 3, 4 10, 12	D. D. S. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżeni D. D. i S. K. swoimi zachowaniami przypisanymi w punktach 1 i 10 wyroku wyczerpali znamiona czynu określonego w art. 279 § 1 kk. Kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza.</p> <p>Zabór mienia w celu przywłaszczenia realizujący znamiona kradzieży z włamaniem polegać może zarówno na zaborze z wszelkiego</p>			

rodzaju budynków i innych pomieszczeń zamkniętych w następstwie dokonania włomu w ścianach, dachach, sufitach, podłogach, wszelkiego rodzaju zamków, kłódek, automatów zatraskowych, a także otwarcia zamków kłódek lub automatów zatraskowych nawet za pomocą oryginalnych kluczy skradzionych lub znalezionych.

W odniesieniu do sytuacji, gdy przedmiotem zaboru jest pojazd mechaniczny należy wskazać, że utrwalonym w polskim orzecznictwie sądowym jest stanowisko że zabór samochodu w celu przywłaszczenia z przestrzeni otwartej jest kradzieżą z włamaniem, jeżeli został dokonany w następstwie przedostania się do jego wnętrza w sposób odpowiadający wyjaśnionemu już wyżej pojęciu włamania. Istotnym jest aby pojazd ten stanowił pomieszczenie zamknięte, natomiast przedostanie się do jego wnętrza może również nastąpić w wyniku użycia oryginalnych kluczy skradzionych lub znalezionych (por. uchwałę Izby Karnej SN z dnia 25 czerwca 1980 roku sygn. akt VII KZP 48/78 OSNKW 1980/8/65).

D. D. dokonał zaboru kluczyków od pojazdu, a następnie przy ich pomocy otworzył pojazd. W tamtej chwili samochód C. (...) był zamknięty na zamki fabryczne, spełniał zatem powyższe wymagania dotyczące pomieszczeń zamkniętych. Dokonując pokonania zabezpieczeń poprzez otwarcie zamków oryginalnym kluczem oskarżony przełamał zabezpieczenia, które w sposób jednoznaczny uwidaczniały wolę właściciela pojazdu ograniczającą i utrudniającą dostęp innych osób do wnętrza pojazdu.

W ocenie Sądu, D. D. i S. K. działali z zamiarem zaboru pojazdu, a więc wyjęcia go spod władztwa pokrzywdzonego i włączenia samochodu do swojego majątku (dysponowania nim na zasadzie właścicielskiej). Na zamiar oskarżonych wskazuje jednoznacznie późniejsze użytkowanie samochodu, a następnie próba sprzedania go K. P..

Sąd ustalił, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Dla przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion, zwanych w teorii

prawa karnego czynnością czasownikowa, wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośrednio sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. Stąd też, z działaniem wspólnym mamy do czynienia nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgadnianego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 roku, sygn. akt III KK 208/04).

Ponadto, S. K. czynu przypisanego jej w punkcie **10** dopuściła się w tzw. recydywie specjalnej podstawowej (w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk), gdyż nastąpiło to po wcześniejszym skazaniu za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu na karę pozbawienia wolności i odbyciu jej w wymiarze co najmniej 6 miesięcy.

D. D. natomiast czynu przypisanego w punkcie **1**

dopuścił się w warunkach tzw. multirecydywy, gdyż był już uprzednio skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk) i odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności, a ponownie przestępstwa kradzieży z włamaniem dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub w części ostatniej kary.

Z uwagi na to, że w wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 21 kwietnia 2021 roku, sygn. akt II K 174/21 wobec oskarżonego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a w okresie od 30 października do 2 listopada 2021 r. D. D. prowadził po drogach publicznych samochód marki C. (...) o nr rej. (...), swoim zachowaniem przypisanym w punkcie **3** wyczerpał on znamiona art. 244 kk, gdyż w opisany sposób nie stosował się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów.

Czyny z kolei przypisane D. D. w punkcie **4** stanowiły występki określone w art. 278 § 1 kk lub w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk, gdyż polegały na zaborze cudzych rzeczy ruchomych – rowerów (o wartości

powyżej 500 zł) lub innych ruchomości zabieranych w celu przywłaszczenia w ramach umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu popełnionych w warunkach określonych w art. 12 § 2 kk. Ponadto, oskarżony czynów tych dopuścił się tzw. recydywie specjalnej podstawowej (w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk), gdyż nastąpiło to po wcześniejszym skazaniu za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu na karę pozbawienia wolności i odbyciu jej w wymiarze co najmniej 6 miesięcy.

Zachowanie natomiast przypisane oskarżonej S. K. w punkcie **12** wyroku wypełnia znamiona czynu z art. 270 § 1 kk, gdyż podrobiła ona podpis na umowie kupna - sprzedaży samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...), a następnie w celu użycia jej jako autentycznej, przekazała kupującemu ww. pojazd K. P..

	<p>3.2. Podstawa prawna</p> <p>skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>2, 5</p> <p>11</p>	<p>D. D.</p> <p>S. K.</p>
--	--	-----------------------	---------------------------

**Zwięźle o powodach
przyjętej kwalifikacji
prawnej**

Zachowania przypisane D. D. i S. K. w punktach **2 i 11** stanowiły występki z art. 276 kk, gdyż polegały na usunięciu z mieszkania S. S. dokumentów w postaci prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego, którymi nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać.

Z kwalifikacji jednak zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego należało wyeliminować art. 275 § 1 kk, gdyż wyżej wymienione dokumenty nie podlegają ochronie na podstawie tego przepisu. Na jego gruncie odpowiada się przecież, za kradzież nie każdego dokumentu, ale jedynie takiego, który stwierdza tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe.

Dowód rejestracyjny pojazdu natomiast, stwierdza nie prawo majątkowe osoby związane z tym pojazdem, lecz administracyjne dopuszczenie pojazdu do ruchu i jako taki nie należy do kategorii dokumentów stwierdzających prawo majątkowe, dysponowanie którymi stanowi przedmiot ochrony wymieniony w opisie strony przedmiotowej przestępstwa określonego w art. 275 § 1 kk (por.

wyrok SN z 2 marca 2012 r. V KK 283/11 OSNKW 2012 nr 5 poz. 54) Istotą zaś dokumentu w postaci prawa jazdy jest stwierdzenie uprawnień do kierowania pojazdami, a nie tożsamości innej osoby (por. wyrok SN z 3 grudnia 2012 r. III KK 45/12 Lex nr 1231572).

Zachowanie D. D. przypisane w punkcie 5 wypełniało niewątpliwie znamiona art. 279 § 1 kk, gdyż do zaboru butów sportowych Adidas doszło w następstwie wyłamania zamka w drzwiach prowadzących do korytarza, a więc w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Z uwagi jednak na to, że wyrządzona włamaniem szkoda jest znacznie wyższa od spowodowanej kradzieżą sąd zgodnie z art. 11 § 2 kk zastosował kumulatywną kwalifikację z art. 288 § 1 kk (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 1994 r. II KRN 227/94 OSNKW 1995 nr 1-2 poz. 5).

Ponadto, D. D. czynu przypisanego w punkcie 5 dopuścił się w warunkach tzw. multirecydywy, gdyż był już uprzednio skazany w warunkach recydywy

<p>specjalnej podstawowej (w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk) i odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności, a ponownie przestępstwa kradzieży z włamaniem dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub w części ostatniej kary.</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			

4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D. S. K.	I - IX X - XII	1 – 9 10 – 13	<p>przy wymiarze kar, Sąd wziął pod uwagę:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na niekorzyść oskarżonych ich uprzednią wielokrotną karalność; - na korzyść oskarżonych przyznanie się do winy; - wymierzone oskarżonym kary odpowiadają przede wszystkim stopniowi ich winy oraz społecznej szkodliwości przypisanych im czynów; - oskarżeni działali umyślnie i z premedytacją oraz przeważnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; - swoje zachowanie skierowali głównie przeciwko mieniu, czyniąc sobie za nic prawo własności innych osób; poza tym wykazywali się niezwykle lekkością w sprzeniewierzeniu się prawu; - powyższe sprawia, że niedochowanie przez oskarżonych wierności

prawu było wyraźne, a stopień społecznej szkodliwości przypisanego im czynu z pewnością był wyższy niż znikomy;

- z uwagi na to, że oskarżeni byli już uprzednio skazani na kary pozbawienia wolności, możliwość warunkowego zawieszenia ich wykonania była wykluczona, gdyż sprzeciwia się temu obecna regulacja przepisu art. 69 § 1 kk;

- wymierzone kary łączne pozwalają na osiągnięcie w stosunku do skazanych celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz realizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa; takiego rodzaju bowiem zachowania powinny spotykać się zdecydowaną reakcją prawno-karną, gdyż tylko w taki sposób można osiągnąć ww. cele;

- na zasadzie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł od D. D. na rzecz pokrzywdzonych obowiązki naprawienia szkód za czyn z punktu VI aktu oskarżenia oraz przypisany w punkcie 5 wyroku;

- z uwagi na skazanie za czyn z art. 244 kk, Sąd na zasadzie art. 42 § 1a pkt 2 kk orzekł oskarżonemu zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

5. INNE ROZSTRZYGNIĘCIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D. S. K. D. D.	14 15 16 17		<ul style="list-style-type: none"> - z uwagi na to, że nie wiadomo komu należy zwrócić zatrzymany rower U. na podstawie art. 231 § 1 kpk podlegał on złożeniu do depozytu sądowego; - na zasadzie natomiast art. 44 § 1 kk orzeczono przepadek sfalszowanych umów jako przedmiotów pochodzących z przestępstwa; - z racji zaś tego, że lombardowa umowa sprzedaży zatrzymana w sprawie stała się już zbędna dla postępowania karnego stosownie do treści art. 230 § 2 kpk należało zarządzić jej zwrot osobie uprawnionej tzn. stronie umowy od której została zatrzymana; - w związku z tym, że oskarżony był zatrzymany w sprawie okres rzeczywistego pozbawienia wolności po myśli art. 63 § 1 kk należało zaliczyć na poczet orzeczonej kary;
6. INNE ZAGADNIENIA			

<p><i>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</i></p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>18, 19 20, 21</p>	<p>O kosztach obrony udzielonej oskarżonym z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 2, § 3, § 4 ust. 1 - 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 3, a także § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 poz. 18).</p> <p>W oparciu o art. 627 kpk i art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z z późn. zm.) Sąd</p>	

wymierzył oskarżonym opłaty odpowiadające wysokości orzeczonych kar łącznych oraz zasądził od nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 200 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków w części. W pozostałym natomiast zakresie Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, gdyż ich uiszczenie z racji obywatela kar pozbawienia wolności z innych spraw i braku odpłatnego zatrzymania w zakładach karnych jest praktycznie nierealne i zbyt uciążliwe.

8. PODPIS